

РЕШЕНИЕ

№ 513

гр. Бургас, 17.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LIV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИ М. УЗУНОВ**

при участието на секретаря Красимира М. Андонова
като разгледа докладваното от **ЕВГЕНИ М. УЗУНОВ** Административно
наказателно дело № 20222120200540 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на „К със седалище и адрес на управление в гр. Бургас, ул. „...“, срещу Наказателно постановление №0056005/27.07.2020г /съкр.НП/, с което за „нарушение на чл.86, ал.1, т.2 и т.3 и чл.86, ал.2 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) във връзка с чл.25, ал.2 и ал.6, чл.117, ал.3 и чл.82, ал.2, т.3 от ЗДДС“ и на основание чл.180а, ал.3 от ЗДДС е наложена на „К, „имуществена санкция в размер на 649,51 лв.

С жалбата се иска отмяна на обжалваното наказателно постановление, поради незаконосъобразност и неправилност. Застъпва се, че не е спазен 6-месечният срок за издаване на НП, считано от съставяне на . В допълнение се посочва, че е изтекъл и тримесечният срок от откриване на нарушителя, доколко органите по приходите са разполагали с всички необходими документи, които да им позволят да изградят извод за наличие или отсъствие на нарушение и неговият автор. Счита се, че АУАН и НП не съдържат всички изискуеми реквизити, както и че не е установено дали се касае за „стандартен софтуер“ или не. Застъпва се, че не е ясно как е изчислена имуществената санкция, а под условията на евентуалност - че нарушението е маловажно.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от пълномощник - адв. Н. - БАК, която поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Допълва че в конкретния случай данъчнозадълженото лице не е имало изобщо право на данъчен

кредит, поради което и санкционната норма на чл. 180а, ал. 1 ЗДДС не е въобще приложима. Моли за отмяна на НП и присъждане на разноси по представен списък.

В допълнително представени писмени бележки пълномощникът още веднъж доразвива съображенията си за незаконосъобразност, като иска отмяна на НП.

За административнонаказващия орган се явява юрисконсулт Т, която оспорва жалбата. Посочва, че извършеното нарушение е доказано, като твърденията за допуснати процесуални нарушения са неоснователни. Моли за потвърждаване на НП изцяло и присъждане на разноси.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН (видно от приложената разписка НП е връчено на представител на жалбоподателя на 08.12.2021 г., а жалбата е депозирана на 15.12.2021 г.). Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното.

Въз основа на извършена проверка от НАП-София на св. К.Д.- гл. данъчен инспектор в ТД на НАП - Бургас била възложена ПУФО на дружеството „К. В хода на тази допълнителна проверка свидетелката констатира, че Дружеството е получател на софтуерна услуга по инвойс фактура CZ20181123/03.12.18 с доставчик NIS OM INVEST CZ S.R.O. с VIN CZ27584992 (невалиден)) на стойност 94080,00 щатски долара, с данъчна основа по левова равностойност изчислена към централния курс на БНБ към датата на инвойс фактурата 162376,44 лв. Доставката е облагаема по смисъла на чл.12 от ЗДДС. Съгласно чл.25, ал.6 от ЗДДС на датата на възникване на данъчното събитие, данъкът става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли. Данъчното събитие за конкретната доставка на услуга е настъпило на датата, на която е извършена услугата, съгл. чл.25, ал.2 от ЗДДС, а именно датата на издаване на инвойс фактурата 03.12.2018 г. Данъкът е изискуем от получателя на услугата „К“ ЕООД съгл. чл.82, ал.2, т.3 от ЗДДС, който е длъжен да го начисли като издаде протокол по чл.117, ал.1, т.1 от ЗДДС в срока по чл.117, ал.3 от с.з., който гласи: Протоколът се издава не по-късно от 15 дни от датата, на която данъкът е станал изискуем. Най-късната дата на която е следвало да бъде издаден протокола е 18.12.2018 г. За тази инвойс фактура има издадени два протокола № № 0000000005 , но с различни дати както следва : Протокол № 0000000005/03.12.2018 г. с погрешно изчислена ДО 163298,42 и ДДС 32659.68 лв. Протокол № 0000000005/01.01.2019 г. с погрешно изчислена ДО 163298,42 и ДДС 32659.68 лв. ЗЛ е длъжно да включи протокола по чл.117, ал.1, т.1 от ЗДДС в регистър дневник продажби и справка декларация по ЗДДС при определяне на

резултата за анъчен период м. 12.2018 г. съгл.чл.86,ал.1 и ал.2 от ЗДДС.

Дружеството не е начислило ДДС в предвидените в ЗДДС срокове, като не е включило протокол № 0000000005 от 03.12.2018 г., с ДО изчислена към централния курс на БНБ към датата на инвойс фактурата 162376,44 лв. и ДДС 32475,29 лв. и не го е включило в справката декларация по ЗДДС и дневника за продажби при определяне на резултата за данъчния период, в който данъкът е изискуем и в който има издаден протокол по чл.117, алЛ, т.1 от ЗДДС, а именно мЛ2.2018 г.

Данъкът е отразен в справката декларация по чл.125 от ЗДДС с погрешно изчислена ДО 163298,42 лв. и ДДС 32659,68 лв. и е включен в дневника за продажби за м.01.2019 г., с Протокол № 0000000005/01.01.2019 г., т.е. в периода следващ периода, през който данъкът е следвало да бъде начислен.

Контрагентът NICOM INVEST CZ S.R.O, с VIN CZ27584992 е с невалиден VIN, съгласно направена справка за валидация в системата VIES.. Приела също така, че щом доставчикът е данъчнозадължено лице, което не е установено на територията на страната и доставката е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от получателя при доставка на услуги, поради което и съгласно чл. 25 ал. 6 от ЗДДС на дата на възникване на данъчното събитие, данъкът става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли. Данъчното събитие за конкретната доставка на услуга е настъпило на датата, на която е извършена услугата, а именно датата на издаване на фактурата - 23.01.2019 г. Данъкът е изискуем от получателя на услугата, който е бил длъжен да го начисли като издаде протокол по чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и начисли данъчна ставка 20% в сроковете по чл. 117, ал. 3 от с.з - не по- късно от 15

С оглед горните факти свидетелката приела, че дружеството е извършило нарушение на чд.86, алЛ, т.2 и т.3 и чл.86, ал.2 от ЗДДС във връзка с чл.25, ал.2 и ал.6, чл. 117, ал.3 и чл.82, ал.2, т.3 от ЗДДС, поради което и на 15.06.2020 г. съставила срещу него АУАН с № 0056005. Актът бил връчен на упълномощено лице, което го подписало и получило препис от него, без да направи възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН постъпили писмени възражения, в които се изразявали доводи за порочност, сходни с тези, изложени в процесната жалба.

Въз основа на съставения акт било издадено обжалваното наказателно постановление, издадено от директор на Дирекция "Контрол" при ТД на НАП-Бургас, с което за нарушение чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС на основание чл. 180а, ал.1 от ЗДДС на дружеството-жалбоподател, била наложена имуществена санкция в размер на 649.51 лева. В НП всички наведени възражения били разгледани и отхвърлени от АНО.

Така изложеното се установява от приложените по делото документи, както и от показанията на св. К.Д.. Горната фактическа обстановка в нейната цялост не се оспорва и от жалбоподателя.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на жалбоподателя, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, намира от правна страна следното:

Наказателно постановление е издадено от оправомощено за това лице, а АУАН е съставен от компетентен орган, видно от приобщеното към материалите по делото копие на Заповед № ЗЦУ-ОПР - 17/17.05.2018 г.

Съдът не споделя възраженията за изтекли давностни срокове по чл. 34 ЗАНН. Това е така, доколкото от показанията на актосъставителя може да се направи извод, че процесната фактура не е била представена при първоначалната проверка и поради това не е обхваната от нея. Съдът не намира причина да не се довери на заявеното от актосъставителя, като също не намира приложената фактура да е била обсъдена на по-ранен момент. Самият жалбоподател също не представи доказателства, от които да се установява, че е представил фактурата на по-ранен етап (писмо с опис и т.н.), поради което съдът приема, че нарушението и неговият автор са станали известни на контролните органи най-рано към датата, посочена в НП - 25.05.2020 г. Самият АУАН е съставен на 15.06.2020 г. - т.е. в рамките на тримесечния срок от тази дата. НП е издадено на 27.07.2020 г. /в рамките на шестмесечния срок от съставяне на акта/, като няма нито едно доказателство в подкрепа на предположението на жалбоподателя, че се касае за антидатиране.

Въпреки това съдът счита, че в конкретния случай са налице съществени нарушения на процесуалните правила, довели до опорочаване на производството и налагащи отмяна на санкционния акт.

На първо място нито в АУАН, нито в НП е посочена датата на извършване на нарушението и крайния срок (като дата), в който привлеченото към отговорност лице е следвало да изпълни задължението си по чл. 86, ал. 1, т. 2, и 3 от ЗДДС, тъй като фактическото описание на нарушението, според наказващия орган е извършено чрез бездействие. Както в акта, така и в НП е посочено, че лицето не е начислило дължимия данък ДДС, като не го е отразило в справката-декларация за месец 01/2019 г, вместо към м.12.2018г. без обаче да посочи в какъв срок е следвало да бъде начислен, а е посочен само междинния етап от фактическия състав на начисляването - издаването на протокола по чл. 117 ЗДДС (който в случая не е меродавен, защото се установява, че такъв документ въобще не е бил издаден, поради което и датата на довършване на деянието се определя не от данъчния период, през който е издаден документа, а от данъчния период през който данъкът е станал изискуем). Изпълнителното деяние по чл. 180а, ал. 1 от ЗДДС е осъществимо чрез бездействие, а срокът, в който регистрираното лице трябва да изпълни задължението си е елемент от фактическия състав на нарушението, като е недопустимо той да се извежда по тълкувателен път от

цитираните от наказващия орган норми. Посочването на точната дата на нарушението е основен признак от състава на твърдяното нарушение и е абсолютно необходим задължителен реквизит на АУАН и НП видно от чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Вярно е, че съгласно чл. 86, ал. 2 ЗДДС данъкът е дължим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон - за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем, но тази законова разпоредба трябва да се запълни с конкретно съдържание и изрично да се посочи /като дата/, кога в крайна сметка е трябвало най-късно задълженото лице да начисли данъка, след като не е изпълнило задължението си.

Налице е и противоречие между фактическата обстановка и доказателствата по делото, както и такава с самото наказателно постановление.

От една страна се сочи, че протокол се издава най-късно в 15 дневен срок от възникване на задължението и- в случая 03.12.2018г.като не било включило протокол №5 от 03.12.2018г. в сравката-декларация по ЗДСС и дневника за продажби, а от друга страна се признава наличието на този протокол, както и обстоятелството, че обективно е бил приложен, но бил предмет на допълнителна проверка в следствие на което коригиран с последващ протокол със същия номер от 01.01.2019г. и то по указания на административнонаказващия орган. На второ място съдът счита, че в АУАН и НП липсва описание на елементите от обективната страна на нарушението, а именно - посочване дали лицето има право на пълен данъчен кредит, което обстоятелство да прави възможна квалификация по законовата разпоредба на чл. 180а, ал. 1 ЗДДС. Съгласно административнонаказателната разпоредба на чл. 180а, ал. 1 от ЗДДС - регистрираното лице, което като е длъжно, не начисли данък в предвидените в този закон срокове в случаите, когато данъкът е изискуем от лицето като платец по глава осма и за начисления данък лицето има право на пълен данъчен кредит, се наказва с глоба за физическите лица, които не са търговци или с имуществена санкция за ЮЛ и ЕТ в размер на 5 на сто от неначисления данък, но не по-малко от 50 лева, като в привилегирания състав на ал. 3 на същата разпоредба се предвижда имуществена санкция в размера до 2 на сто от данъка, но не по-малко от 25 лева, когато регистрирането лице е начислило данъка в периода, следващ периода, през който данъкът е следвало да бъде начислен. Очевидно, за да бъде санкционирано лицето по тази разпоредба, следва да се установи, че то има право на пълен данъчен кредит, като в АУАН и НП се посочат фактите, от които АНО прави този извод. В случая и в двата процесуални документа е записано, че доставчикът е с невалиден VIN. В съдебно заседание св. Д. изрично уточни, че при това положение дружеството-жалбоподател не би имало право да получи пълен данъчен кредит, а от там и то не попада в приложното поле на чл. 180а, ал. 1 ЗДДС. Вярно е, че съгласно чл.73а от ЗДДС - при доставки, данъкът за които е изискуем от получателя, правото на приспадане на данъчен кредит е

налице и когато доставчикът на стоката не е издал документ, който отговаря на изискванията на чл. 114, и/или получателят не разполага с документ по чл.71, т.2,4 и 5 и/или получателят не е спазил изискванията на чл. 72, ако доставката не е укрита и данни за нея са налични в счетоводството на получателя, но по мнение на съда - за да се приеме, че при невалиден VIN на доставчика получателят все пак има право на пълен данъчен кредит - в АУАН и НП изрично следва да се посочи дали са налице изключенията по чл. 73 а ЗДДС или не.

В конкретния случай, с оглед изхода на правния спор, разноси се дължат в полза на жалбоподателя, който своевременно е депозирал искане за присъждането им. По делото са налични доказателства за реално заплатен адвокатски хонорар в размер на 360 лева с ДДС, като не е направено възражение за прекомерност, поради което и НАП следва да бъде осъдена да ги заплати на жалбоподателя.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 1, предл. 3 ЗАНН, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №0056005/27.07.2020г издадено от директор на Дирекция "Контрол" при ТД на НАП-Бургас, с което за нарушение на чл. 86, ал.1, т. 1, т. 2 и т. 3 и чл. 86, ал. 2 от Закона за данъка върху добавената стойност и на основание чл. 180а, ал.1 от ЗДДС на „К е наложена имуществена санкция в размер на 649,51 лв.лева.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите - гр. София да заплати на „К съдебно-деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 360 (триста и шестдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____